

det", med Ret til at deeltage i Forhandlingerne, ligesom de tilstedeværende Præster, hvormod Afstemningen om de forhandlede Sager bliver forbeholdt Provsterne. Det formenes, at ved en saadan Indbydelse „vilde Interessen vaagne“, at den saaledes „viste Tillid og Smødekommen vilde hos den anden Part vække Tillid og Smødekommen“, og at „derved, at Møderne bleve offentlige, Spøgfesfrygten for hierarchiske Tendentser vilde for en stor Deel tabe sin Betydning“.

Jeg skal ikke forfølge disse Betragtninger videre. Men Saameget forekommer mig klart, at dersom virkelig en saa skyggesuld Skildring af Menighedslivet skulde betragtes som sandt Billende ud af og efter Livet, da ligger det Spørgsmaal nær, hvad der da skal komme ud af fremdeles at blive i det Spor, der skal have ført Alt, hvad der ikke var gefskligt, bort fra Kjendskab til, Sands og Interesse for de kirkelige Anliggender, og saaledes gjort det til en Umulighed at „bygge nedefra opad.“

Men, naar man samler de her anførte Itringer fra de forskjellige Landemoder som Vidnesbyrd om den herskende Stemning i de forskjellige Stifter, mener jeg, at der er al Grund til at antage, at Forslaget til Dannelsen af et kirkeligt Organ vil i det Væsentlige kunne vente Understøttelse fra Geistlighedens Side. Den Tid, der vil medgaae til at indhente Betænkning derfra, vil da ikke kunne anses som spildt. Iffun i det Tilfælde, at Modstanden imod Forslaget skulde, imod al Sandsynlighed, formaae at gjøre sig gjældende hos Regjeringen, formener jeg, at Tiden vilde være kommen for de Mænd, der betragte Sagen som kirkelig Livsfag, at være betænkte paa yderligere Skridt. Det tør da haabes, at Forslaget, om ogsaa fremlagt af enkelte Medlemmer, ikke vil savne Opmærksomhed og fornøden Understøttelse i Rigsdagen.

Ibet jeg indstændigt maa bede om Undskyldning for den store Fordring, jeg har voyet at gjøre til Thingets taalmodige Bevillie, skal jeg nu i al Korthed fremstille min Forespørgsel: „Om det tør ventes, at den næste Rigsdag vil modtage Forslag fra

Regjeringen om Dannelsen af et Kirken repræsenterende Organ, som det første Skridt til at bringe Grundlovens § 80 til Udførelse?“

Ministeren for Kirke og Undervisningsvæsenet: Jeg vil kunne fatte mit Svar paa den Forespørgsel, der er gjort af den høitagtede Landstingsmand, som satte sig, meget kort. Mit Svar vil heller ikke være den ærede Landstingsmand uventet; det er allerede antydet af mig ved Modtagelsen af det Forslag til Dannelsen af et Kirkeraad, som af ham udførligt er blevet motiveret. Det er min Agt at forelægge de til næste Sommer sammentrædende Landemoder et Udkast til et Kirkeraad, væsentligt i Overensstemmelse med den Grundtanke, der blev udtalt af den, ogsaa af den ærede Landstingsmand omhandlede Kirkecommissions Majoritet og forsaavidt ogsaa i det Hele taget — ifjøndt maastee ikke ganske — overensstemmende med det Forslag, som er indbragt til Ministeriet fra den ærede Landstingsmand med Flere. Det vil da først være, efterat dette Forslag har været underkastet Forhandling paa de forskjellige Landemoder, der ville sammentræde i Sommerens Løb, at det Spørgsmaal vil kunne fremkomme i Ministeriet, hvori det endelige Udkast til et Kirkeraad vil kunne blive forelagt den i Oktober sammentrædende Rigsdag. Jeg kan kun sige, at det er mit Haab og mit Ønske, at disse Forhandlinger ville kunne føre til det Maal, at der vil vise sig en saadan Interesse for Sagen og en saadan Tilslutning til den, at Ministeriet ikke vil kunne have nogen Betænkelighed ved at fremkomme med et saadant Forslag for den næste Rigsdag; men den ærede Landstingsmand vil vist ogsaa erkende, at det vil være umuligt for mig at binde mig ved et bestemt Løfte om Forelæggelsen af et saadant Udkast for den næste Rigsdag. Jeg kan kun sige, at det er mit Haab og Ønske, at det vil kunne skee. Det kan naturligviis ikke være min Agt at følge den ærede Landstingsmand paa den Vej, han har fulgt ved Motiveringingen af sin Interpellation; jeg har naturligviis som Andre i Salen med Interesse fulgt hans meget indholdsrige